

Biserica catolica in Evul Mediu,

Spre sfarsitul Evului Mediu Biserica catolica captase o putere enorma atat in plan politic cat si in plan cultural. Reusise sa-i convinga pe principii crestini sa participe la cruciade (1095-1272), sa-i mobilizeze impotriva ereziilor (cruciada impotriva albigenzilor 1202-1229), inspirase reconqista spaniola impotriva maurilor. In sanul sau aparusera ordine religioase militare si cavaleresti, dar si marile ordine de calugari cersetori , precum franciscanii (1209) ,carmelitii (1209),dominicanii (1215), care in numele saraciei evanghelice renuntau la proprietati, chiar si colective si se dedicau invataturii si predicarii.

Dupa ce au iesit invingatori impotriva pretentiilor imparatilor ,papii au fost nevoiti sa cedeze in fata noilor monarhii nationale.Confruntarea dintre Bonifaciu VIII si Filip cel Frumos al Frantei a umilit papalitatea, constransa dupa aceea la Avignon(1309-1376) sub controlul direct al monarhiei franceze. Marea schisma din Occident(1378-1417), care la un moment dat aprilejuit de-a dreptul infruntarea dintre trei papi, a fost dovada ca monarhiile nationale doreau un papa care sa fie instrument la mana lor si nu o calauza a crestinitatii. O data depasita schisma prin alegerea lui Martin V (1417)la conciliul de la Konstanz,

s-a impus ,pentru o scurta perioada de timp, teoria conciliara, care sustinea suprematia consiliului episcopilor chiar asupra papei insusi. "Captivitatea de la Avignon", marea schisma, teoriile conciliare au facut sa scada importanta universala a papalitatii in favoarea bisericilor nationale. Intre sec.XV-XVI papalitatea a capatat din punct de vedere politic, o dimensiune aproape exclusiv italiana. Adesea uitand de misiunea lor spirituala, s-au succedat pe tron papi care practicau nepotismul, recurgeau la orice fel de mijloace de a face rost de bani si pentru a intretine o curte plina de fast si lux, duceau o viata scandaloasa precum Alexandru VI Borgia (1492-1503) sau se amestecau in razboaiele italienești precum Iuliu II (1503-1513). Cererile vizand o reforma radicala ,care sa readuca Biserica la spiritualitatea ei initiala au devenit din ce in ce mai numeroase, dar au ramas fara efect si acest lucru a fost una din cauzele Reformei protestante ,initiată de Martin Luther in 1517.

Spre deosebire de creștinii din vremea noastră, care sunt asociati de buna voie in biserici mai mult sau mai puțin nationale, cei care traiau in Evul Mediu appartineau unei singure comunitati care a inceput prin a se suprapune fostului Imperiu roman. Impartirea intre apus si răsarit, care, din punct de vedere politic, a intervenit in anul 395, din punct de vedere religios avea sa inceapa din secolul al VIII-lea si sa se

adanceasca in veacurile urmatoare. In anul 1054, legaturile s-au rupt, crestinatatea fiind astfel impartita in doua jumatatii, sub conducerea papii in Occident, si a patriarhului de Constantinopol (care-si zice pana azi "ecumenic", adica "al lumii intregi"), in Orient.

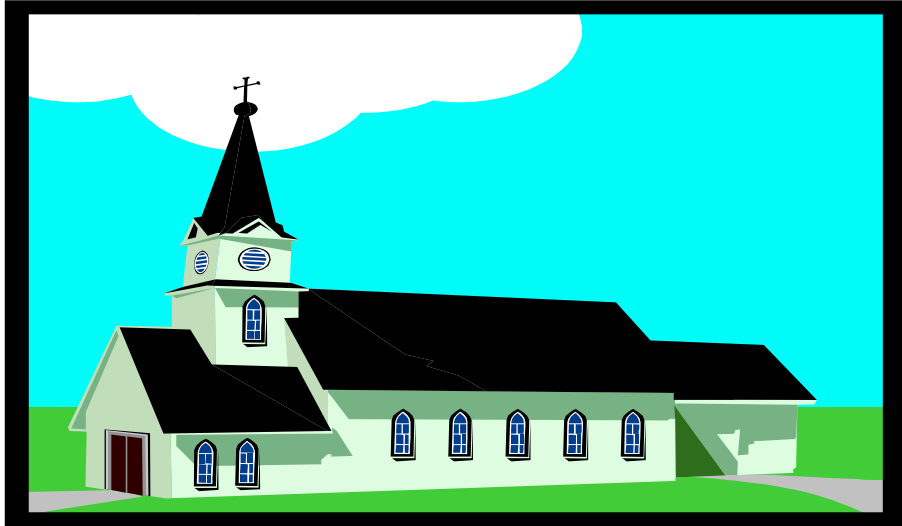
Biserica apuseana, purtand numele de catolica (deci "universală"), a continuat sa creasca prin convertirea la crestinism a germanilor, scandinavilor, balticilor si slavilor de vest. Slavii de est (rusii, bulgarii, sarii) au adoptat, sub influenta bizantina, ortodoxia ("dreapta credinta"). Au existat momente in care realipirea crestinilor răsăriteni la cealalta Biserica a parut imposibila, indeplinandu-se chiar, de teama turcilor, in anul 1439 (conciliul de la Florenta), dar numai superficial si doar pana la caderea Constantinopolului (1453).

Marea majoritate a romanilor erau ortodocsi. Crestinismul nostru, cu inceputuri firave prin sec. al IV-lea, a intrat, chiar inainte de dezbinarea din 1054, in zona de influenta a Imperiului bizantin si a statului intemeiat de bulgari pe malul drept al Dunarii. De cand au existat cele doua principate romanesti, din secolul al XVI-lea, Biserica din Tara Romaneasca si Moldova a sprijinit lupta domniei pentru independenta. Constituirea celor doua mitropolii, de la Targoviste si Suceava, a fost un

efect al unificării politice. Impotrivirea față de repetatele încercări de convertire la catolicism a fost puternică atât aici, ca rezistență la tendințele de anexare din partea regatelor ungar sau polon, cât și la românii ardeleni, a căror asimilare religioasă le-ar fi sters o trasatură caracteristică a ființei lor de neam. Cât despre renegari (părăsirea religiei creștine și trecerea la islamism), cazurile au fost extrem de rare, chiar și atunci când prezența turcilor la nordul Dunării s-a impus în realitatea zilnică.

Confesiunea creștină și comunitatea a cărei organizare se întemeiază pe primatul episcopului de la Roma (papa) care are puteri deosebite și decisive de conducere și de jurisdicție față de episcopii bisericilor locale.

Dintre bisericile creștine este cea mai răspândită, cu aproape 900 de milioane de credincioși.

BISERICA CATOLICA.